

Nick Cook

Grid

A.W. Bruna Uitgevers

1

We zijn halverwege de toren als ik de stem van de springer hoor.

‘Me-meneer Cain? Bent u dat, daar beneden?’

Forensic Services plaatst het accent in Tennessee, West Virginia of Kentucky. Het stotteren wijst ook op een hoop andere dingen.

Ik zet mijn handen aan mijn mond en roep omhoog in het duister. ‘Hier ben ik.’

‘Alleen?’

Ik kijk naar Hart – ‘Hetta,’ verkondigde ze toen we tien minuten geleden aan elkaar werden voorgesteld, en ze nam daarna ook nog de moeite om het te spellen. Ze hield me met uitgestrekte hand tegen. De andere hand zit om haar wapen geklemd. Een kaal lichtpeertje bungelt aan het plafond aan een gerafelde draad en doet rare dingen met onze schaduwen terwijl zij haar hoofd schudt.

‘Nee,’ roep ik terug. ‘Ik heb ter bescherming een agent bij me. Ze heeft de onderhandelaar van het Metropolitan Police Department afgelost.’

Er valt een stilte.

Boven ons ontwaar ik slechts de grootste van de twee kerkklokken en de onderste helft van de ladder naar het hoogste niveau, waar de springer zich vanaf dreigt te werpen.

We wachten terwijl de wind rond de toren giert en zoveel stof en vogelpoep doet opwaaien dat mijn ogen tranen en ik steken in mijn keel voel.

En dan: ‘Meneer Cain? Ik heb het de onderhandelaar ook al verteld. Wat ik te zeggen heb, is alleen voor uw oren bestemd. Uw collega moet een niveau lager blijven s-staan.’

‘Meneer,’ roept Hetta. ‘U, daar boven. Ik heet Hetta Hart en ik ben een speciaal agent van de United States Secret Service. Ik bescherm dokter Cain. U moet steeds op een plaats blijven waar ik u kan zien. Als ik u niet kan zien, kan ik niet instaan voor uw veiligheid. Is dat duidelijk?’

Dit toespraakje van haar verrast me. Ik zou het haar hebben ontraden. Maar het is al gebeurd.

‘Duidelijk, agent Hart. Volkomen d-duidelijk.’

Hij stelt voor dat we naar de volgende verdieping komen en dat Hart onderaan de ladder blijft. Vandaar heeft ze onbelemmerd zicht op ons beiden.

‘Maar ik ga ervan uit, agent Hart, dat u m-mij begrijpt als ik u nogmaals zeg dat ik geen kwaad in de zin heb en dat ik wanneer er iemand valsspeelt, zonder mankeren zal springen. Is dat d-duidelijk, mevrouw?’

Hetta is heel even van haar stuk gebracht. Ik ook. Het is een blijk van respect voor gezag dat we geen van beiden hadden verwacht.

‘Volkomen.’

Ze geeft aan dat ik naar boven mag gaan.

Ik manoeuvreer me langs de klok. Hij is oud en groot – onderaan wellicht zo breed als een klein autootje – en hij voelt zo koud aan dat hij het laatste restje gevoel uit mijn vingertoppen wegtrekt.

Er dient zich een halfgevormde herinnering uit mijn kindertijd aan: van een predikant op mijn vaders begrafenis, sprekend over Jezus of God die ‘als een dief in de nacht’ komt. Ik begreep dat toen niet en betwijfel of ik dat nu wel doe, maar het doet me aan de kerk denken. Waarom hier?

De man is hier al ruim vierentwintig uur, volgens Lefortz. Misschien langer.

Hij wist gedurende drie missen onopgemerkt te blijven, de laatste op een drukke middag met twee senatoren en hun gezinnen in de gemeente. Security moest al minstens één keer de stofkam erdoorheen hebben gehaald.

Wanneer ik mijn voet op de onderste sport van de ladder zet, krijg ik een heel raar gevoel. Alsof ik hier eerder ben geweest.

Hetta kijkt me aan. ‘Gaat het?’ fluistert ze.

Ik knik.

Ik begin te klimmen en de stilte maakt plaats voor het geluid van natte sneeuw en ijskoude regen tegen de koepel boven ons. De wind voert het gedreun van rotorbladen en het gekraak van politieradio’s mee. Ik zie door het luik boven mijn hoofd een zoeklicht over de muur schijnen.

Ik zet mijn vingertoppen op de rand van de opening en trek mezelf op.

Hij balanceert op de richel bij het noordelijke bommelgat. Achter hem tekenen zich kantoorgebouwen af tegen de zwarte lucht, buiten het schijnsel van de zoeklichten. Hij draagt een zwarte hoody en een Levi’s; de hoody is strak over het masker getrokken, de grimas daarvan is naar mij gericht. Lefortz had me erover verteld, maar toch schrik ik ervan. Het plastic heeft in silhouet de textuur van echte huid.

De gewelfde wenkbrauwen, lepe glimlach en het sikje zijn berucht geworden door hacktivisten, demonstranten op Wall Street en plaatsen waar wereldleiders bijeen zijn om te praten over klimaatverandering, mondialisering en de oorlog tegen terreur. Het is een Guy Fawkes-masker, genoemd naar de anarchist die in zestienhonderdzoveel het Britse Parlement probeerde op te blazen.

Ik heb ook ergens gelezen dat demonstranten hem – het – zelf Guido noemen.

Hij heeft de latten van het bommelgat weggeslagen en houdt zich vast aan een lange, roestige spijker die uit de bovenrand van de omlijsting steekt.

Op de commandopost schatten ze dat hij pakweg 70 kilo weegt, 1,80 meter lang is, misschien iets korter, en halverwege of achter in de dertig is. Op grond van wat hij zegt en de manier waarop is de consensus dat hij een militair of een ex-militair is. Dat denk ik ook.

Hij gebaart dat ik met mijn rug tegen de muur moet gaan zitten. De politieagenten maakten geen grapje. Er is nauwelijks plaats voor ons beiden. De vloer is ongeveer 2 bij 2 meter, met het open valluik in het midden.

Hij draait zich om en kijkt uit over het vakbondsgebouw naast de kerk, in de richting van de kantoren erachter.

Lefortz bracht me op de hoogte gedurende de dertig minuten van de rit hierheen. Hij had me kort na 3.40 uur wakker gebeld.

Guido had een *lockpickgun* gebruikt om alle deuren vanaf de kelder van de kerk tot het dak open te maken. Een schoonmaakster in een kantoor aan de overkant van de straat meende binnen het licht van een zaklamp te zien bewegen. De twee patrouillerende agenten die ter plekke arriveerden, troffen alle deuren en hekken op slot aan: geen sporen van braak.

Toen ze een halfuur later naar binnen konden, vonden ze voedsel en een fles water in de bezemkast, samen met een kaart van Lafayette Square en plattegronden van het Witte Huis en het noordelijke terrein.

Vrijwel iedere hekbestormer die ooit het noordelijke terrein wist te bereiken – voor Jim Lefortz de Presidential Protection onder handen nam – leed aan een depressie of een psychose, in elk geval het soort aandoening waardoor een mens gaat denken dat hij een audiëntie bij de leider van de vrije wereld kan krijgen door per parachute diens slaapkamer of het Oval Office binnen te dringen.

Ik heb in mijn carrière met veel instabiele mensen te maken gehad; velen waren militair of ex-militair. En als je een soldaat of ex-soldaat hebt die in de war is en wrok koestert, dan heb je een geladen wapen.

Mijn leven stond in het teken van zorgen dat veteranen worden behandeld na de dienst die ze dit land hebben verleend, niet geschoffeed.

Als deze man zegt dat hij niemand kwaad wil doen en naar beneden komt nadat hij zijn zegje heeft gedaan, dan zal ik hem het voordeel van de twijfel geven.

Wanneer puntje bij paaltje komt, zijn er slechts drie dingen die belangrijk zijn.

Wie is hij?

Wat wil hij?

Waarom vroeg hij naar mij?

Ik trek mijn knieën tegen mijn borst en wacht. De natte sneeuw is veranderd in vlokken, die zich nu als een spinnenweb rond mijn voeten en in de plooiën van mijn jack ophopen. Onderaan de ladder zie ik Hetta, maar niet het wapen dat ze, zoals ik weet, in haar rechterhand houdt.

Een windvlaag dreigt Guido uit balans te brengen en ik weersta de neiging hem vast te pakken. Hij lijkt kalm, als je bedenkt wat een ellende hij heeft veroorzaakt. Ik neem zijn ‘normaal’ echter niet klakkeloos aan; het is vermoedelijk een teken van dissociatie: een barrière die hij tussen zichzelf en de wereld heeft opgetrokken.

Hij draait zich naar me toe en iets wat voor ons beiden onzichtbaar is, trekt aan zijn linkerhand.

‘M-meneer C-Cain, gelooft u in God?’

De vraag wordt gevolgd door een spasme, een overdreven versie van wat zojuist aan zijn arm trok. Een myoclonische aanval kan worden veroorzaakt door een verandering in de chemie van het lichaam – een door cafeïne opgewekt spasme van een arm of been, bijvoorbeeld, als we wegdommelen – maar als het bij Guido een myoclonus is, is die misschien toe te schrijven aan een overdaad aan adrenaline of, net als het stotteren, een trauma uit het verleden.

Hoe het ook zij, ik moet gaan doen waarvoor ik hier ben gekomen: hem ervan overtuigen dat de wereld waarin hij het vertrouwen heeft verloren nog steeds hoop biedt – niet zo eenvoudig nu ik niet eens weet of ik dat zelf geloof.

‘Ik weet niet wat je allemaal van mij weet...’

‘Veel.’

Dit leidt me even af. Ik concentreer me weer. ‘Maar ik weet bar weinig over jou. Kunnen we...?’

Hij onderbreekt me. ‘Beantwoord de vraag, alstublieft.’

Met zijn vrije linkerhand, die met de myoclonus, maakt hij een miniem gebaar, iets wat eruitziet als een opgestoken duim. Zijn hand hangt langs zijn zij en ik hoop hevig dat hij niet heeft gezien dat ik het zag, maar ik ben er even door van mijn stuk gebracht en dwing mezelf terug.

Geloof ik in God?

‘We doen allemaal vreselijke dingen, maar in ieder mens schuilt iets goeds, en misschien heeft die goedheid een bron. Ik weet niet wat die bron is. Wist ik het maar. Maar sommige mensen noemen die God.’

Hardop uitgesproken klinken de woorden belachelijk, omdat het niet de mijne zijn; het zijn niet eens mijn gedachten. Ze zijn een warrige weergave van de geloofsovertuiging van iemand anders, iemand van wie ik ooit meer hield dan van het leven zelf. Maar het is beter dan de waarheid en hij lijkt er tevreden mee.

‘En denkt u dat de p-president een goed mens is?’

‘Ja, dat denk ik.’ Een waarachtig antwoord, maar ook nu weer niet de hele waarheid. Hij is een politicus, god nog an toe, wil ik eigenlijk zeggen.

Hij kijkt naar het tafereel beneden, opnieuw trekt de myoclonus aan zijn arm. Daarna strekt hij langzamer de wijsvinger van zijn linkerhand en ook zijn duim.

‘Ik heb de onderhandelaar verteld dat er een complot bestaat om de president te vermoorden. Het zit goed in elkaar, heel vernuftig, en het zal goed worden uitgevoerd, tenzij u het weet te voorkomen.’

Hij heft zijn hoofd op en kijkt uit over de daken, wat mij de kans geeft een blik omlaag te werpen. Hetta houdt een hand achter haar oor en schudt haar hoofd.

Ze kan ons niet horen.

Guido draait zich weer naar mij toe.

‘President T-Thompson is onze beste hoop en ik weet, omdat het in uw aard ligt, dat u geen middel onbeproefd zult laten om hem te beschermen.’

Zijn ogen blijven op mij gericht en ik denk aan iets wat ik al heel lang niet heb gehoord: het geluid van een inbelmodem.

Guido en ik zijn de afgelopen vijftien minuten bezig geweest met het equivalent van al dat gekraak en gepiep, bij elkaar op zoek naar compatibiliteit, en ineens zijn we verbonden.

Ik weet niet waarom of hoe, maar ineens kunnen we zaken-doen.

Ik moet de 'handdruk' afronden – de laatste beetje essentiële diagnostische informatie inwinnen – en dan starten met het proces dat hem veilig omlaag zal brengen: zorgen dat hij weggaat bij het bommelgat, dat hij zijn masker afzet en hem dan naar een veilige plaats brengen; ergens waar ik met hem verder kan praten, erachter kan komen wat hij nodig heeft en kan zorgen dat hij hulp krijgt.

Maar ik weet ook dat hij niet meer mijn verantwoordelijkheid is zodra hij zich aan mij uitlevert.

Hij zal worden gearresteerd, een aanklacht wegens braak aan zijn broek krijgen, verhoord worden over het complot tegen de president en verplicht dertig dagen ter observatie worden opgenomen in een psychiatrische kliniek terwijl de aanklacht tegen hem wordt voorbereid.

Tegelijkertijd zullen mensen zoals Hetta – misschien zelfs Hetta zelf – van de Protective Intelligence and Assessment Division, mensen die bedreigingen van de president moeten inschatten en van het handjevol anderen voor wie de Service verantwoordelijk is, bij hem gaan vissen naar alles wat de vredeskampen bij de noordelijke omheining linkt aan een bedreiging voor de president, zodat directeur Cabot eindelijk zijn excuus heeft om de demonstranten van Lafayette Square te verwijderen.

Guido draait dezelfde kant op als daarnet: naar de kantoorgebouwen achter het dak van de vakbond. De wind valt weg en ik hoor het verre gejang van een politiesirene. Zijn woorden zijn plotseling duidelijk en niet mis te verstaan. Geen spoor van gestotter.

'Zegt de term *ground truth* u iets, kolonel?'

Mijn grimas vertelt hem waarschijnlijk alles wat hij wil weten.
'Het is een term die we altijd gebruikten, een die belangrijk voor me werd.'

Hij zuigt zijn longen vol lucht. 'Ik kwam hier om iets te verifiëren.'

'En is dat gelukt?'

'Ja, meneer. Ik kijk ernaar.'

'Dat begrijp ik niet.'

'Dat komt nog wel, kolonel. Dat komt nog wel.'

Iets zegt me dat ik moet opstaan, maar Guido wankelt plotse-
ling en duikt naar voren, zijn armen wijd gespreid.

En de tijd doet wat hij altijd op momenten van shock doet: hij rekt onmogelijk lang uit.

Hij verdraait ook.

Ik hoor het schot, een gedempte klik, ver weg en verdraaid door de wind, nádat hij begint te vallen. Nadat het bloed uit zijn rech-
teroog sproeit en mijn jack bespat.

Dan ligt hij op me, zijn gezicht omlaag, trillend en stuiptrek-
kend, hoofd op mijn borst.

Ik rol hem op zijn rug en het bloed blijft stromen, zwart en
kwaadaardig in het schemerlicht, uit de vergrote, gefafelde rech-
teroogholte.

Ik trek zijn hoofd op mijn schouder en zie het gat achter in zijn
capuchon. Ik trek die omlaag en besef dat het masker er zo eentje
is dat worstelaars dragen, met veters van achteren.

Ik frunnik aan de knoop, maar die is glad door het bloed en ik
weet dat dit geen zin heeft, dus laat ik zijn hoofd zakken en neem
het in mijn armen en zie aan zijn ogen en de spastische bewegin-
gen in zijn armen en handen dat hij nog leeft.

Ik leun naar achteren. Het bloed borrelt op door zijn mondstuk
en zijn ogen boren zich in de mijne. Hij wil me iets vertellen.

Hij tilt een hand op tot die bijna mijn gezicht raakt en dan is
Hetta daar, met zwiepende staart, mes in de hand. Ze snijdt de
veters door. Het masker valt af.

Ik kijk omlaag. De kogel is door de occipitale en temporale

kwab gegaan en door zijn rechteroog eruit gekomen, waarbij hij een groot deel van zijn gezicht heeft weggerukt.

Niemand kan nog iets voor hem doen.

Er is zoveel bloed dat ik het metaal erin kan ruiken en proeven. Het zijn een smaak en een geur die ik goed ken. Ze voeren me prompt terug.

Ik doe het enige wat ik kan doen. Ik trek hem tegen me aan, zo dicht dat ik zijn hart voel stoppen.

Hetta keert zich af en raakt het kruisje aan haar nek aan, zoals ze telkens deed wanneer de springer in de mobiele commandopost werd genoemd. Wanneer ik zijn lichaam neerleg en hem voor het eerst helemaal zie, begrijp ik waarom. Het komt niet alleen doordat de kogel zijn halve gezicht heeft weggerukt; het restant is zo ernstig verbrand dat er in feite niets van over is.

2

Ik heb gedoucht en mezelf schoongeschrobd in de badkamer verderop in de gang, maar er zijn dingen die ik nooit zal kunnen wegwassen en ik probeer boven de ruis uit te registreren wat er wordt gezegd.

Het is nog geen twee uur na het schietincident en we zijn bijeen in het crisiscentrum op de bovenste verdieping van het hoofdkwartier van de Secret Service in het stadscentrum. Cabot hamert op het inherente veiligheidsrisico van mensen zoals Guido – het ‘kerkincident’ – dat volgens hem bewijst dat hij gelijk had over de vredesactivisten.

Reuben Kantner, de chef-staf van de president, zorgt voor het broodnodige gezonde verstand in het proces. Hij zit aan het hoofd van de tafel, met Cabot naast zich, en probeert zich rustig een beeld te vormen.

Reuben is ongetwijfeld al uren op, maar weet er zelfs in een crisis goed uit te zien: zijn witte overhemd is vrijwel perfect gestreken en het grijs dat mijn haar dooradert, heeft hij niet.

Ik ben ongeschoren en draag kleren die ik van een assistent van Cabot heb geleend.

Naast Reuben, die op een notebook tuurt, zit de directeur Interne Zaken van het Metropolitan Police Department. Ik ben zijn naam vergeten. Hij ziet er onmogelijk jong uit en is eerder als een bedrijfsadvocaat dan als een smeris gekleed.

Naast hem zit hoofdinspecteur Anders, die ouder lijkt dan toen ik hem eerder in de mobiele commandopost vlak bij de kerk zag.

Zijn voornaam is Tobias, weet ik, en het is duidelijk dat hij het moeilijk heeft. Hoewel er niets hardop is gezegd, ligt het voor de

hand dat de 'springer' door een van zijn mannen is doodgeschoten.

Special Agent in Charge, de SAIC, Jim Lefortz zit tussen ons in en trekt bedachtzaam aan de punten van zijn grijze snor. Ik ken hem nu negen maanden, lang genoeg om te begrijpen waarom hij zoveel respect afdwingt.

Er waren toen hij toetrad twee routes om bij de Service te komen: of je was een voormalige politieagent, of je kwam binnen via het leger. Lefortz kwam net zoals ik uit het leger; hij was daar speciaal onderzoeker bij de militaire recherche.

De rest kwam grotendeels van horen zeggen, zoals de kartelbaas die hij doodgeschoten zou hebben tijdens een undercoveroperatie in een witwaszaak in Jalisco; het lange litteken op zijn nek van een splinter van de bom die het overheidsgebouw in Oklahoma verwoestte. Hij praat niet veel, maar wanneer hij dat doet is het ter zake, uitgesproken in zijn warme, gezaghebbende en lijzige New Orleans-tongval. Hij staat niet voor niets bekend als 'Gentleman Jim'.

Hij is een jaar voorbij zijn pensioenleeftijd, maar Reuben haalde hem over om SAIC van het Witte Huis te worden terwijl de regering-Thompson in een overgangperiode zat, wat volgens veel critici nog steeds het geval is.

Het ministerie voor Binnenlandse Veiligheid zal zijn eigen onderzoek naar het schietincident optuigen en dr. Ameline Kurtz, die daar hoofd van de afdeling Menselijke Factoren is, zal de leiding hebben. Ze zit tussen Cabot en mij in, licht anorectisch en onberispelijk in crème en zwart. Net zoals het advocaatje van Binnenlandse Zaken zit ze voortdurend notities te krabbelen, en telkens wanneer ik haar pen hoor krassen, voel ik Anders verkrampen.

Cabot draait zich naar hem toe en vraagt welke procedures zijn ingezet voor het vaststellen van de identiteit van de springer.

De hoofdinspecteur van Special Tactics schraapt zijn keel en hij wordt rood. Ik rook zijn lichaamsgeur in de mobiele commandopost en die ruik ik nu ook. Hij is achter in de dertig, en heeft Teutoonse trekken: blauwe ogen, blond haar, lichte huid.

‘De autopsie wordt uitgevoerd door de Geneeskundige Dienst. Als zijn vingerafdrukken in het systeem zitten, krijgen we met-een een match.’

‘En als dat niet zo is?’

‘Dan gaan we ter plekke naar afdrukken zoeken.’ Anders laat een vinger van zijn adamsappel naar zijn nek glijden om zijn boord wat lossere te maken. ‘De overledene had ook een ernstig verbrand gezicht. Als hij uit de activistenwereld afkomstig is, zal het niet lang duren voor iemand zich meldt. We kunnen de gegevens die we hebben op de social media zetten en...’

‘Die staan al op de social media! Twitter gonst ervan. Mensen zeggen dat hij een dierenarts is en dat hij geestelijke problemen had. Ze zeggen ook dat wij’ – Cabot wijst met een priemende vinger naar Anders en kijkt naar Lefortz – ‘niet eens een neukpartij in een hoerenkast kunnen organiseren.’

Nu is het Ameline Kurtz die verkramp.

‘Niemand gaf bevel om te schieten,’ zegt Anders rustig maar resoluut. Cabot moet vooroverleunen om hem te horen.

‘Een steenworp van het Witte Huis vandaan ligt iemands brein in spetters op de vloer van een kerktoeren. Dus heeft iemand het bevel gegeven, of een van je mannen besloot zomaar te gaan knallen. Je staat er in beide gevallen niet best op, vriend, dus wen er maar aan dat je er alleen voor staat.’

Cabot leunt naar achteren en broemt. Het crisiscentrum is een hightech ruimte naast zijn directiekantoor, betaald met geld dat volgens sommigen beter aan het rekruteren van nieuwe agenten had kunnen worden besteed. De muren hangen vol met tv’s, printers sjirpen als krekels en de grote mahoniehouten tafel in het midden van de kamer is bezaaid met telefoons.

Directeur Cabot is kort van stuk en heeft een mopsneus en kleine, priemende oogjes die door de kamer heen en weer schieten, wat de indruk wekt dat iedereen verdacht is. Hij is zestigplusser, heeft een grauw gezicht en lijkt ironisch genoeg sterk op J. Edgar Hoover. Hij werd door de vorige regering aangesteld op grond van zijn smetteloze staat van dienst als redder van kapotte orga-

nisaties. Ik snap wel waarom. Hij is zo iemand die volledig in zijn eigen overtuigingen gelooft – iets wat tegenwoordig zeldzaam is.

‘Is het niet een beetje vreemd dat jij in deze situatie als onderhandelaar optreedt?’ Hij draait zich om en kijkt me strak aan met zijn varkensoogjes.

‘Niet echt. In de zes maanden dat ik in het Witte Huis ben, heb ik SAIC Lefortz goed leren kennen. We hebben een hechte werrelatie. Bovendien heb ik een achtergrond in militaire geneeskunde; ik weet wat ik moet doen. En deze man kan een patiënt zijn geweest.’

‘O?’

‘Hij vroeg speciaal naar mij.’

‘En jij hebt ervaring met dit soort situaties?’

‘Het ging erom bloedvergieten te voorkomen.’

‘Ik vroeg of je ervaring had.’

‘Ik heb ervaring in de behandeling van oorlogsveteranen, dus ja, die heb ik.’

‘En hoe weet je dat déze man een veteraan was?’

‘Omdat ik letsel dat in de strijd is opgelopen echt wel herken. En hij gebruikte ook wat militaire terminologie.’

‘Wat wilde hij?’

‘Hij zei dat het leven van de president wordt bedreigd.’

‘Dat zeggen ze allemaal, vriend.’

‘Hij zei dat we het deze keer serieus moesten nemen.’

‘Verdomme!’ Cabot schuift zijn stoel naar achteren en kijkt Lefortz aan. ‘Heb jij nog iets bij te dragen?’

Lefortz gaat rechtop zitten. Zijn gezicht plooit terwijl hij op de vraag kauwt.

‘Josh... dokter Cain zei het. Ik moest beslissen. De man vroeg om hem. Ik vroeg aan Josh of hij bereid was het te doen en hij zei ja.’

‘Is dat alles?’

‘Zo ongeveer wel.’

Cabot haalt adem voor nog een tirade, maar wordt onderbroken door de openingsmaten van Elvis’ ‘Suspicion’, Lefortz’ ken-

merkende beltoon. Het croonen zwelt aan tot het de hele kamer vult.

‘Sorry,’ zegt de SAIC van het Witte Huis. Het duurt het hele re-frein voor hij zijn mobieltje heeft gevonden en de beller weg-drukt.

‘De president zal mensen die hun ontevredenheid willen uiten nooit hun vrijheid van meningsuiting ontzeggen,’ zegt Reuben voor Cabot kan hergroeperen. ‘Maar laten we duidelijk zijn. Als zijn veiligheid in gevaar is, moeten we dat weten.’

Hij wendt zich naar mij. ‘Josh, ik wil vanmiddag een rapport hebben waar alles in staat. Namen. Data. Plaatsen. Alles wat onze anonymus jou heeft verteld.’ Hij kijkt naar Anders, wiens demonen bijna de overhand lijken te hebben. ‘Ik heb hetzelfde nodig van de politie. Wat munitie voor wanneer we stront aan de knikker krijgen, en geloof me, hoofdinspecteur, dat duurt niet lang meer. Onrechtmatig doden. Gebruik van buitensporig geweld. De militarisering van onze politie. We krijgen het allemaal als een fokking tsunami over ons heen.’ Zijn toon wordt milder. ‘Je zult worden beoordeeld op grond van wat je dacht toen er werd geschoten, Anders, dus mijn advies is: neem de tijd; schrijf het allemaal op nu het nog vers is.’

Twee minuten later loop ik met Reuben een trap af die een duizelingwekkend uitzicht biedt op het acht verdiepingen hoge atrium in het hart van het gebouw. Na de vergadering ging het gezelschap uiteen op Lefortz na, die moest blijven van Cabot.

Reuben is lang en donker, een precies en gracieus mens. Hij is pakweg twee jaar ouder dan ik, maar werkt hard – veel harder dan ik – om in conditie te blijven. Ik weet dat hij een grondige hekel heeft aan Cabot en feliciteer hem met een krachtig slotwoord.

Hij lacht somber. ‘De natuur verdraagt geen vacuüm. De president is in Texas, waar hij en het communicatieteam de State of the Union kunnen voltooien en dan...’

Hij zwijgt abrupt.

‘Het spijt me, Josh. Het moet afschuwelijk zijn wat er daar boven is gebeurd.’

Ik zeg hem dat ik in orde ben en zet de schijnwerper weer op Thompson. ‘Het incident zal van invloed zijn geweest op zijn geestestoestand, Reuben. Ik wil een sessie met hem als hij weer terug is.’

Buiten het atrium zie ik door miniwervelwinden aangejaagde sneeuw dwarrelen in het gelig-grijze licht. Het zwaailicht van een sneeuwschuiver weerspiegelt op de glazen wanden van de kantoren om ons heen. Het is het enige voertuig dat beweegt op straat.

Reuben kijkt op zijn telefoon, werpt een blik op de hemel en knikt. ‘Ik zal het regelen.’

De vliegvelden en treinstations gaan dicht en de hoofdstad stevent af op een stillegging, en met haar Andrews Airforce Base.

Na te veel jaren van zwalkend beleid met de botte bijl was niet iedereen ervan overtuigd dat de Democratische senator uit Texas, Robert S. Thompson, de juiste man voor de taak was. De verkiezingen waren heel spannend geweest – hij won met een verschil van nog geen tweehonderdduizend stemmen – en een jaar lang leek Thompson zelf nauwelijks te geloven dat het hem was gelukt.

In die eerste maanden was zijn regering in shock, zelfs verlamd. Maar nu wil Reuben zijn baas terug. Thompson moet opnieuw zijn autoriteit bevestigen in misschien wel de belangrijkste toespraak uit zijn loopbaan. Ik weet niet wat de president in zijn State of the Union zal gaan zeggen, maar iedereen die tijdens zijn campagne weleens naar de tv of een nieuwssite heeft gekeken, zal aardig goed kunnen voorspellen waar die over zal gaan: terrorisme, oorlog, humanitaire crises, armoede, ziekten en milieurampen in het buitenland; onderwijs, burgerrechten, racisme, immigratie, de oorlog tegen wapengeweld, de drugshandel en de gezondheidszorg dichterbij huis – om maar te zwijgen van het financieringstekort van de federale overheid, dat in de miljarden loopt.

‘Wil je een lift?’ Reuben drukt op de knop van de lift die naar beneden gaat, naar waar The Beast loert: de presidentiële gepant-

serde limousine van tien ton. ‘Ik ga naar de Hill, maar ik kan je afzetten bij de noordoostelijke ingang.’

‘Dank je, maar ik kan wel een wandelingetje gebruiken.’

Hij kijkt weer naar de lucht en haalt berustend zijn schouders op.

‘Weet je zeker dat het goed met je gaat?’ vraagt hij nog eens. Zijn glimlach heeft iets triests, maar dat is tegenwoordig niets nieuws.

‘Het leek alsof je Anders daarnet coachte. Wat gaat er met hem gebeuren?’

‘Om uit de gevangenis te blijven zal hij een hoop mensen ervan moeten overtuigen dat zijn beslissing om geweld te gebruiken redelijk was, vanuit het standpunt van een redelijke agent ter plekke en niet vanuit het bredere perspectief achteraf. Als hij het bevel heeft gegeven, is dat vastgelegd op band. Als hij dat niet deed, zijn de stuntelende koddebeiers schuldig. Het spijt me, maar Cabot heeft in beide gevallen gelijk.’

De liftdeur gaat open. Hij stapt erin.

‘Reuben?’

Hij draait zich om en houdt de deur tegen.

‘Wat denk jij?’

‘Rustig maar,’ zegt hij. ‘Lefortz weet wat hij doet en je kunt Cabot aan mij overlaten. Stel dat rapport op en ga naar huis. Pak wat rust.’

De deur zoeft dicht en ik sta daar naast de koeienletters die aan het handjevol mensen in het atrium het motto van de Secret Service van de Verenigde Staten verkondigen: HET GELOOF EN HET VERTROUWEN WAARDIG.

Het is een wandeling van acht huizenblokken ofwel twintig minuten naar het Witte Huis, en ondanks de subarctische temperatuur op straat doet die me echt goed.

Wanneer trauma toeslaat, volgt traumatische stress, meestal omdat we niet kunnen verwerken wat er is gebeurd. Ik wil eigenlijk niet nadenken over de afgelopen zes uur, maar het helpt me wel ermee in het reine te komen.

Hoewel de volgorde van de acties die tot het schot leidden nog steeds onduidelijk is, heeft mijn onderbewustzijn de beelden, geluiden, geuren en emoties van de ontmoeting steeds herhaald. En er is iets boven komen borrelen: het moment van de handdruk – het moment waarop Guido en ik een klik hadden en elkaar vertrouwden – ontstond doordat hij me zei dat ik geen middel onbeproefd zou laten om de president te beschermen. Geen Middel Onbeproefd. De belofte die Reuben, Lefortz en ik elkaar deden toen dit begon, zes maanden geleden, toen Thompsons nachtmerries hardnekkig bleken.